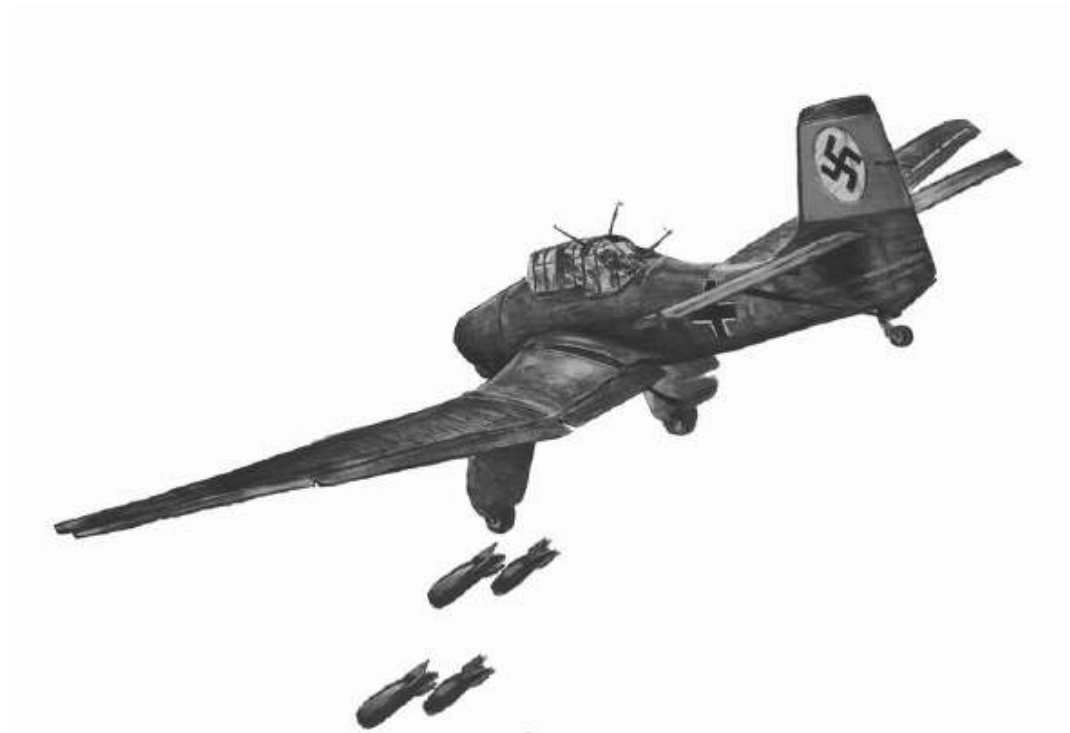

Οι γερμανοί ξανάρχονται

του Αλέκου Σακελλάριου &
Χρήστου Γιαννακόπουλου

Θεατρική Ομάδα

Αγ. Πορφύριος «Ο Μίμος»

Λίγα λόγια για το Συγγραφέα

Το αστέρι του Αλέκου Σακελλάριου ανέτειλε στις 7 Νοεμβρίου 1913 στην Αθήνα, στη φτωχική περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα στην Αχαρνών. Από μαθητής δημοτικού έδειξε ξεκάθαρα την κλίση του προς το θέατρο, οργανώνοντας και ανεβάζοντας θεατρικές παραστάσεις στο σχολείο του. Έγινε ευρύτερα γνωστός το 1935 όταν σε συνεργασία με το Μήτσο Βασιλειάδη έγραψε την επιθεώρησή "Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΛΒΑ". Έκτοτε, κατά κύριο λόγο μαζί με το συνεργάτη του, Χρήστο Γιαννακόπουλο, έγραψε 200 θεατρικά έργα, κάθε ένα εκ των οποίων αποτέλεσε και ένα καλλιτεχνικό και εμπορικό γεγονός της εποχής. "Οι Γερμανοί ξανάρχονται", "Ένας ήρωας με παντούφλες", "Ένα βότσαλο στη λίμνη", "Σάντα Τσικίτα", "Θανασάκης ο πολιτευόμενος", "Δεσποινίς ετών 39", "Ούτε γάτα ούτε ζημιά", "Μακρुकωσταίοι και Κοντογιώργηδες", "Ο φίλος μου ο Λευτεράκης", "Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο", "Τα κίτρινα γάντα", "Αλίμονο τους νέους", "Πολυτεχνίτης ερημοσπίτης", "Η θεία απ' το Σικάγο", "Η κυρά μας η μαμή", "Ο Ηλίας του 16ου", "Το δόλωμα", "Η κόρη μου η σοσιαλίστρια", είναι μερικά μόνο από έργα που κυριολεκτικά «έσπασαν» ταμεία και άφησαν το καλλιτεχνικό τους αποτύπωμα ανεξίτηλο έως και σήμερα στο κοινό, αρδεύοντας διαχρονικά γενεές επί γενεών θεατών.

Εκεί όμως που ξεπέρασε το φράγμα των ανθρώπινων ορίων δημιουργικότητας ήταν ο στίχος. Ο Αλέκος Σακελλάριος έγραψε μόνος του ή συνεργαζόμενος με άλλους δημιουργούς περίπου 2.000 τραγούδια, αριθμός πραγματικά ασύλληπτος.

"Άστα τα μαλάκια σου", "Θα σε πάρω να φύγουμε", "Μάρω-Μάρω μία φορά ειν' τα νιάτα", "Άλλα, άνοιξε κι άλλη μπουκάλα", "Το μονοπάτι", "Ένα βράδυ που 'βρεχε", "Έχω ένα μυστικό", "Υπομονή", "Σήκω χόρεψε συρτάκι" αποτελούν μερικά από τα αντιπροσωπευτικότερα κομμάτια του, που

εκφράζοντας αυθεντικά τον ψυχισμό του Έλληνα από τη στιγμή που πρωτοεκτελέστηκαν κέρδισαν επάξια για πάντα μία θέση στην καρδιά του. Αυτός, άλλωστε, είναι και ο λόγος που τόσα χρόνια μετά ο λαός εξακολουθεί αντανakλαστικά να τα σιγοψιθυρίζει για να εκφράσει τη χαρά, την προσμονή και τη λύπη του.

Παράλληλα, με την ιλιγγιώδη άνοδο του στο χώρο του θεάτρου, ο Αλέκος Σακελλάριος, παρά την έλλειψη ακόμη και στοιχειωδών κινηματογραφικών γνώσεων, εγκαινίασε μία ολόκληρη εποχή στον ελληνικό κινηματογράφο, υπό την προτροπή του Φιλοποίμενος Φίνου, ο οποίος διείδε πίσω από την τεχνική απειρία έναν άρτιο δημιουργό που έπρεπε να βρει τρόπο ολοκληρωμένης έκφρασης. Έτσι, αφέθηκε στην πρόκληση και τελικά βγήκε κερδισμένος. Η πρώτη του προσπάθεια που αναφερόταν στη διασκευή του θεατρικού έργου που είχε συγγράψει μαζί με το Χρήστο Γιαννακόπουλο, "Παπούτσι από τον τόπο σου", το οποίο παιζόταν ήδη για ένα χρόνο στο σανίδι, στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία. Ακολούθησε η συγγραφή περισσότερων από εξήντα κινηματογραφικών σεναρίων, τα περισσότερα εκ των οποίων αποτελούν διασκευή των ομώνυμων θεατρικών, τα οποία ταυτόχρονα σκηνοθέτησε με τεράστια επιτυχία. Εντελώς ενδεικτικά αναφέρονται "Η καφετζού", "Ο Θύμιος τα έκανε θάλασσα", "Η κόμισσα της Κέρκυρας", "Ο

Ρωμιός έχει φιλότιμο", "Η κόρη μου η σοσιαλίστρια", "Μοντέρνα Σταχτοπούτα", "Ο Ηλίας του 16^{ου}", "Η θεία μου η χίπισσα" κ.λπ.

Πέρα από το πηγαίο ταλέντο, το πληθωρικό ταμπεραμέντο και το ανήσυχο πνεύμα του, ο Αλέκος Σακελλάριος, με περισσή μεγαλοψυχία, «ανακάλυψε» και «ανέδειξε» με «αβανταδόρικούς» ρόλους τεράστια κεφάλαια της υποκριτικής τέχνης, όπως για παράδειγμα την αλησμόνητη Γεωργία Βασιλειάδου, την οποία ανέσυρε κυριολεκτικά από τη λήθη, όπου παροπλισμένη βρισκόταν

έτοιμη να αποσυρθεί δια παντός από τη σκηνή. Έτσι, χάρις στην ανιδιοτέλειά του, το σανίδι κέρδισε σπουδαίους θεατρικούς ερμηνευτές, που διέγραψαν τη δική τους καλλιτεχνική πορεία, χαρίζοντάς μας απλόχερα το ταλέντο τους.

Οι παραπάνω γραμμές είναι λίγες, είναι ελάχιστες για να περιγράψουν αυτόν τον ογκόλιθο της τέχνης, είναι όμως αρκετές για να καταστήσουν σαφές ότι ο Αλέκος Σακελλάριος αποτελεί πηγή έμπνευσης για τις νεότερες γενιές γιατί με το λαμπρό του παράδειγμα απέδειξε ότι ένας άνθρωπος που ξεκινάει από το μηδέν, αλλά ανεβαίνει κάθε σκαλί της ζωής με επιμονή, τόλμη και πίστη στο όραμά του, μπορεί να επιτύχει μόνος του χωρίς να χάσει τη συμπόνια του, την ευαισθησία του και τις προσωπικές του αξίες. Φαίνεται ότι η διαδρομή του Αλέκου Σακελλάριου επαληθεύει περίτρανα τη ρήση του Βίκτωρος Ουγκό ότι η φτώχεια πλάθει ανθρώπους ενώ ο πλούτος τέρατα καθώς η υλική του φτώχεια όχι μόνο δεν εμπόδισε το αστέρι του να λάμψει, αλλά το βοήθησε να μεσουρανήσει, φωτίζοντας διανοητικά και ηθικά τις ζωές όχι μόνο των συγχρόνων του, αλλά εξ ίσου και των μεταγενέστερων γενεών με το φως των διαχρονικών μηνυμάτων

της πνευματικής παρακαταθήκης που μας κληροδότησε. Ο Αλέκος Σακελλάριος μπορεί να έσβησε στις 28 Αυγούστου 1991, το έργο του όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι αθάνατο.

Η πλοκή

Με αφορμή την ακραία κομματική αντιπαράθεση ανάμεσα στη δεξιά και την αριστερά και τις υπέρμετρες υλικές απαιτήσεις της κόρης του, Καίτης, και της γειτόνισσάς του, Μαριγώς, ο κεντρικός πρωταγωνιστής της παράστασης, ο Σωτήρης, έμπλεος αγανάκτησης για την πολιτική κομπορρημοσύνη και τη μέθη του υλικού ευδαιμονισμού της κοινωνίας που ζει, αναφωνεί στην πρώτη σκηνή

«.....Το νου σας, όμως, το νου σας γιατί ο Θεός τιμωρεί τους ασεβείς.

Φωτιά θα ρίξει να μας κάψει, στη μέση θα ανοίξει τη γη να μας καταπιεί. Το Χίτλερ, το Χίτλερ, θα τον αναστήσει και θα τον στείλει για να δούμε τι είχαμε και τι χάσαμε.....». Έτσι, ο Θεός, που δεν είναι τιμωρός, αποφασίζει να δώσει ένα πολύ καλό μάθημα.....

Λίγα λόγια για το έργο

"Οι Γερμανοί ξανάρχονται" αποτελεί ένα έργο ακτινογραφία της ατίθασης ελληνικής φυλής, η οποία δυστυχώς διαχρονικά κατατρώγεται από το ζιζάνιο του εθνικού διχασμού, της ιδεολογικής πόλωσης και της μυωπικής αδιαλλαξίας από τους περσικούς πολέμους μέχρι και την εποχή των μνημονίων που διανύουμε. Οι ήρωές του δεν είναι τυχαίοι, αλλά επιλέχθηκαν με σοφή διεισδυτικότητα από τον μάστορα της (νεότερης) ελληνικής κωμωδίας, τον Αλέκο Σακελλάριο, καθώς καθένας εξ αυτών

εκπροσωπεί διαφορετικές πτυχές της πολιτικής, με την αριστοτελική του όρου σημασία, οντότητας και της ηθικής υπόστασης του Έλληνα. Έτσι, πίσω από τις ατελείωτες χιουμοριστικές στιχομυθίες και την αναπάντεχη εξέλιξη του έργου, ο συγγραφέας έχει δημιουργήσει ένα μωσαϊκό διαφορετικών προσωπικοτήτων με απώτερο στόχο να στηλιτεύσει μία σειρά από «εθνικά κουσούρια».

Κεντρική ιδέα του έργου είναι η συγκρουσιακή κουλτούρα του Ελληνικού λαού, ο οποίος όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με μεγάλες ιστορικές προκλήσεις αντί να συσπειρώνεται, διχάζεται συνήθως με κριτήριο συντεχνιακά ή ακόμη χειρότερα ατομικά συμφέροντα χωρίς ποτέ να διδάσκεται από τα λάθη του παρελθόντος του. Η αδυναμία σύνθεσης των διαφορετικών απόψεων μέσα από τη μεγαλύτερη δυνατή σύγκλιση των αντιθέσεων είναι τόσο απόλυτη έτσι ώστε ο διάλογος να καταλήγει σε μία ρητορική μίσους και ακόμη χειρότερα σε έναν κοινωνικό, ενίοτε δε και πολιτικό εμφύλιο, τον οποίο η Ελλάδα έχει πληρώσει πολύ ακριβά στη μακραίωνη ιστορία της.

Διόλου τυχαίο δεν είναι ότι ακόμη και ο Δημοσθένης, ο μεγαλύτερος ρήτορας της ελληνικής αρχαιότητας, καταξιώθηκε ως τέτοιος χάρις στους πύρινους λόγους του εναντίον του Φιλίππου Β', βασιλιά της Μακεδονίας.

Επιπλέον, ο Αλέκος Σακελλάριος, που βίωσε στο πετσί του τη ναζιστική κατοχή, κατά την οποία όπως γλαφυρά αναφέρει «.....οι άνθρωποι ψάχνανε, πριν από τις γάτες, τους σκουπιδοτενεκέδες, για να βρούνε κάτι φαγώσιμο.....», στέκεται στην «ασέβεια», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, προς τη ζωή, η οποία, σε ειρηνική περίοδο εκφράζεται μέσα από τη διαρκή

αναζήτηση και κατανάλωση εντελώς περιττών υλικών αγαθών. Όπως είναι επόμενο, οι υπέρμετρες αυτές επιθυμίες πυροδοτούν και ανακυκλώνουν ένα φαύλο κύκλο ανικανοποίητων απαιτήσεων, οι οποίες τελικά αποτελούν πηγή μιζέριας και δυστυχίας, θέση που στον πυρήνα της εκφράζει την κοσμοαντίληψη της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας για την «ύβριν», η οποία διαπράττεται όταν ο άνθρωπος επιδεικνύοντας αλαζονική συμπεριφορά υπερβαίνει το μέτρο που προήκει στη θνητή του φύση.

Ακριβώς, η θνητότητα του ανθρώπου και ως εκ τούτου η ματαιότητα της υλικοκεντρικής αντίληψης της ζωής, η οποία είναι η πηγή για τις έριδες και τους πολέμους που μαστίζουν την ιστορία της ανθρωπότητας ανά τους αιώνες, αποτελεί το σημείο της δραματικής κορύφωσης της πλοκής του έργου. Το κυνήγι πλούτου, δύναμης και άσκησης επιρροής έχει ημερομηνία λήξης, το πέρας της ανθρώπινης ζωής, στο οποίο όλοι, πλούσιοι και φτωχοί, αργά ή γρήγορα καταλήγουν. Κανένας δεν παίρνει τίποτα μαζί του. Γι' αυτό, τελικά δεν έχει καμία σημασία τι είχες, αλλά μόνο το πώς έζησες, υπόδουλος στα πάθη σου ή ελεύθερος τω πνεύμα σαν πουλάκι;

Έτσι, ο Αλέκος Σακελλάριος με «αγωγό» την κωμωδία επιχειρεί να διοχετεύσει στο κοινό μία σειρά από αλήθειες, οι οποίες, αν και αποτυπώθηκαν το 1946, εξακολουθούν να αντανakλούν την ελληνική πραγματικότητα. Εν έτει 2017, οι Έλληνες είναι πιο διχασμένοι, πιο αποχαυνωμένοι και πιο αποπροσανατολισμένοι από ποτέ από την πραγματική ουσία της ζωής, που είναι η αγάπη, η προσφορά και η επιδίωξη του ψυχικού κάλλους καθώς και του σωματικού ως συνέπειας όμως εσωτερικής αρμονίας και όχι ως

αυτοσκοπός. Από την άποψη αυτή, το έργο του καθίσταται τρομακτικά επίκαιρο και υπό αυτή την έννοια διαχρονικό και άρα τελικά κλασικό. Τραγική ειρωνεία; Βασικός κομιστής αυτών των μηνυμάτων είναι ένας

«τρελός» που διαταράσσει με τα πιστεύω του το σπαρασσόμενο κόσμο των «λογικών». Είναι όμως φανερό ότι στην πραγματικότητα ο Σακελλάριος μιλάει αλληγορικά, δηλαδή με την τρέλα συμβολίζει τον αντισυμβατικό τρόπο σκέψης ενώ με τη λογική το διανοητικό κομφορμισμό.

Με λίγα λόγια, το έργο "Οι Γερμανοί ξανάρχονται" δεν είναι μία επιφανειακή κωμωδία, αλλά μία βαθυστόχαστη ιστορική και φιλοσοφική κριτική τοποθέτηση του συγγραφέα, την οποία εκθέτει στο θεατή, προκαλώντας και προσκαλώντας τον να κάνει με τόλμη την προσωπική του αυτοκριτική.

Λίγα λόγια του σκηνοθέτη

Χωρίς να το προγραμματίσουμε, λίγες μέρες πριν, 10 Ιουνίου, ημέρα μνήμης των θυμάτων της σφαγής του Διστόμου και νιώθω την ανάγκη να σας το θυμίσω για δύο λόγους. Πρώτον, μιας και το έργο έχει άμεση σχέση με την κατοχή και δεύτερον γιατί σε αυτόν τον τόπο ξεχνάμε εύκολα όπως μας λέει το κείμενο της παράστασης. Έτσι θα ήθελα σαν ελάχιστο φόρο τιμής στα 218 άτομα (114 γυναίκες και 104 άνδρες, εκ των οποίων 45 παιδιά και 20 βρέφη) να αφιερώσω αυτήν

παράσταση σε αυτούς με την ελπίδα να μην ξεχνάσουμε την Ιστορία μας.

Κάθε φορά που είναι να επιλεγεί ένα έργο που έχει γυριστεί σε ταινία πάντα με τρομάζει η σύγκριση. Θέλοντας και μη είναι ένας κίνδυνος που υπάρχει και που προσπαθήσαμε με όλα τα παιδιά της ομάδας να τον βάλουμε στην άκρη, να

σηκώσουμε τα μανίκια , και να το παρουσιάσουμε σαν να είναι η πρώτη φορά που θα παιχτεί.

Η ιστορία από το 1946 μέχρι 2017 έχει γραφτεί με πολύ αίμα. Άλλοτε κυριολεκτικά και άλλοτε μεταφορικά. Απειλές και προβλήματα που φαίνονται παρελθόν δεν διαφέρουν πολύ από το παρόν. Μπορεί να αλλάζουν τα πρόσωπα και οι καταστάσεις άλλα συνεχίζουν να υφίστανται. Ο Σωτήρης, ο Λευτέρης, η Ζωή και η Αλίκη οι ήρωες μας μένουν στην αυλή του 1946 αλλά θα μπορούσε να είναι και η αυλή του 1960 ή του 1970 ή του 1980 ή του 2017. Γι'αυτό τον λόγο δεν μείναμε τελείως πιστοί στην εποχή που γράφτηκε το έργο (1946). Εξάλου σε αυτήν την αυλή μεγαλώνουν, ονειρεύονται, ερωτεύονται, μαλώνουν, αγωνιούν, πιο απλά ζουν, και ζούμε, και μέσα από αυτήν προσπαθούν να μας πουν ότι «Λαός που ξεχνάει την ιστορία του είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει».

Ιστορική νεοελληνική αναδρομή

- 1940-1941: Ελληνοϊταλικός πόλεμος.

Η Ιταλική κυβέρνηση απέστειλε στην Ελλάδα τελεσίγραφο με το οποίο και απαιτούσε την ελεύθερη διέλευση του ιταλικού στρατού από την Ελληνοαλβανική μεθόριο προκειμένου στη συνέχεια να καταλάβει κάποια στρατηγικά σημεία της Ελλάδος. Η άρνηση της Ελλάδας εορτάζεται στην Επέτειο του Όχι.

- Απρίλιος 1941: Γερμανική Εισβολή στην Ελλάδα.
- 1941-1944: Τριπλή κατοχή της Ελλάδας (Γερμανική, Ιταλική, Βουλγαρική).

Η κατοχή επέφερε τεράστια δεινά στον ελληνικό λαό και προκάλεσε ανυπολόγιστες καταστροφές. Η έλλειψη των τροφίμων και η κατακόρυφη πτώση του χρήματος έκαναν την κατάσταση

απελπιστική με αποτέλεσμα τον θάνατο ενός τμήματος του

πληθυσμού από αβιταμίνωση και ασιτία. Η διανομή φαγητού γινόταν με δελτία ενώ υπήρξε άνθιση της μαύρης αγοράς. Περιούσιες χάθηκαν με αντάλλαγμα μερικά τρόφιμα ενώ στις πόλεις πολλοί νεκροί από την ασιτία κείτονταν στους δρόμους. Συχνά οι συγγενείς τους δεν δήλωναν τον θάνατο τους προκειμένου να μην κοπεί το δελτίο τροφίμων. Περιορίστηκε η κυκλοφορία και η ελευθερία σκέψης και έκφρασης. Πολλοί Έλληνες πολίτες που ήταν Εβραίοι στο θρήσκευμα στάλθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου πέθαιναν από την εξαντλητική εργασία και τα βασανιστήρια. Παρότι η ανάπτυξη ισχυρού κινήματος Εθνικής Αντίστασης ήταν εντυπωσιακή αναλογικά με τον πληθυσμό της χώρας, υπήρξαν και αρκετοί που συνεργάστηκαν με τις κατοχικές δυνάμεις.

- Οκτώβριος 1944: Απελευθέρωση της Αθήνας.
- 1944: Δεκεμβριανά. Σύγκρουση των φιλοκυβερνητικών δυνάμεων με τις δυνάμεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
- 1945: Υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας που προέβλεπε τη διεξαγωγή ελευθέρων εκλογών και δημοψηφίσματος επί του πολιτειακού ζητήματος.
- 1945: Η Συνδιάσκεψη των Τριών Μεγάλων (Τσορτσιλ - Μεγάλη Βρετανία, Στάλιν-ΕΣΣΔ, Ρούσβελτ-ΗΠΑ) στην Γιάλτα και η Συνδιάσκεψη στο Πότσδαμ, κατά πολλούς δρομολογείται η έναρξη του Ψυχρού Πολέμου που είναι ο ανταγωνισμός σε γεωπολιτικό, στρατιωτικό, ιδεολογικοπολιτικό, τεχνολογικό και οικονομικό επίπεδο ανάμεσα σε δύο κύρια μπλοκ χωρών το Δυτικό μπλοκ και το Ανατολικό μπλοκ.
- 1946-1949: Εμφύλιος Πόλεμος στην Ελλάδα. Τελείωσε με την νίκη των φιλοδυτικών δυναμεων. Το ΚΚΕ τέθηκε εκτός νόμου από το 1947 έως το 1974.
- 1967-1974: Η δικτατορία των συνταγματαρχών.
- 1974: Μεταπολίτευση.

Συντελεστές παράστασης

Επιμέλεια σεναρίου: Γιάννης Νικόλτσιος

Σκηνοθεσία : Γιάννης

Νικόλτσιος Φωτισμοί :

Γιώργος Παπακούλας

Ηχοηψία: Στέλλα

Νικόλτσιου

Σκηνικά: Όλα τα μέλη της Θεατρικής Ομάδας

Επιμέλεια Γερμανικών κειμένων : Ισμήνη

Χατζημιχάλη Επιμέλεια κειμένων προγράμματος

: Μπία Τσολάκη

Επιμέλεια ιστορικής νεοελληνικής αναδρομής: Ντάρια Πάλλη

Παίζουν (με σειρά εμφάνισης,)

Δεσποινίς Ζωή : Τατιάννα

Βρεττάκου Χάρρυ : Γιώργος

Πορφυρίδης

Καίτη (κόρη Ουρανίας και Σωτήρη) : Ειρήνη

Καραφωτιά Ουρανία : Νίκη Ζαχαροπούλου

Λευτέρης: Γιώργος Δαμιανίδης

Δεσποινίς Αλίκη : Μαρία Αρμυριώτη

Μαριγώ (γυναίκα Λευτέρη) : Μπία Τσολάκη

Σωτήρης (σύζυγος Ουρανίας) : Χάρης Παπαντωνίου

Εφημεριδοπώλης: Χρήστος Σιούμης

Παρουσιάστριες : Αλεξάνδρα Κλούρα & Ντάρια Πάλλη

Ραδιοφωνικός εκφωνητής: Γιάννης Νικόλτσιος

Ραδιοφωνικός εκφωνητής: Ισμήνη Χατζημιχάλη

Αστυνομικός Α (Δοσίλογος): Αναστασία Ηλωνίδου

Αστυνομικός Β : Γιώτα Νικόλτσιου

Φυλακισμένη : Αλεξάνδρα

Κλούρα Γιατρός : Ντάρια Πάλλη

Ελλή (Νοσοκόμα) : Αρίστη

Αλωπούδη Κώστας (τρελός):

Άγγελος Μόσχου Νίκος : Γιάννης

Νικόλτσιος

Τρόφιμοι του ψυχιατρείου: Γιώτα Νικόλτσιου , Γιάννης

Νικόλτσιος, Αλεξάνδρα Κλούρα , Χρήστος Σιούμης &

Γιώργος Πορφυρίδης

Λίγα λόγια για την ομάδα:

Η θεατρική μας ομάδα «Άγιος Πορφύριος, Ο Μίμος» συγκροτήθηκε το 2005 αρχικά από νέους της ενορίας του Αγίου Παντελεήμονος Καλαμαριάς. Σύντομα όμως η δημιουργική της εμβέλεια επεκτάθηκε και εκτός των συνόρων της και εδώ και πολύ καιρό αγκαλιάζει νέους από την ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης που επιθυμούν να την πλαισιώσουν. Για έντεκα συναπτά έτη πορεύτηκε ως Θεατρική Ομάδα «Άγιος Παντελεήμων» και μόλις πέρυσι ανέλαβε τα σκήπτρα της επίσημης Θεατρικής Ομάδας της Ιεράς Μητρόπολης Καλαμαριάς με το όνομα «Άγιος Πορφύριος, Ο Μίμος».

Όλα αυτά τα χρόνια, τα μέλη της Ομάδας μας εργάζονται ακάματα με αστείρευτη αγάπη και παραδειγματική αφοσίωση στο θέατρο και την εν γένει καλλιτεχνική δημιουργία προκειμένου να ανεβάσουν παραστάσεις που πέρα από την προσωρινή τέρψη, θα αναμοχλεύσουν τον κριτικό προβληματισμό και θα εγείρουν υπαρξιακά ερωτήματα, αγγίζοντας τις εσώτερες ψυχικές και συναισθηματικές χορδές των θεατών. Εάν κρίνουμε δε από τη θερμότατη ανταπόκριση του κοινού, αισθανόμαστε ότι έως σήμερα έχουμε προσεγγίσει το στόχο μας και αυτό αποτελεί υψίστη ηθική δικαίωσή μας, για την οποία επιθυμούμε και από αυτό το σημείο να σας ευχαριστήσουμε από καρδιάς. Η αποδοχή αυτή μας συγκινεί και

μας προτρέπει να ανεβάζουμε κάθε φορά τον πήχη ακόμη ψηλότερα.

Μέχρι σήμερα, η Ομάδα μας έχει ανεβάσει τις εξής παραστάσεις:

- «Η χρυσή πόλη»(2005-2006),
- «Αλίμονο στους νέους»του Αλέκου Σακελάρειου (2007),
- «Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιου» του Ιάκωβου Καμπανέλλη (2008),
- «Ένας βλάκας και μισός» (2009) & «Ζητείται ψεύτης»(2010) του Δημήτρη Ψαθά,
- «Αχ αυτά τα φαντάσματα» του Εντουάρντο ντε Φιλίππο (2011),
- «Ο Αρχοντοχωριάτης» του Μολιέρου (2012),
- «Ρινόκερος» του Ιονέσκο (2013),
- «Με τα δόντια» του Θόρντον Ουάιλντερ (2014),
- «Και ζήσαν αυτοί καλά ..;» της Νίκης Δεδούση (μέλος της θεατρικής ομάδος) (2015),
- «Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα» του Κάρολου Ντίκενς (2016).

Επίσης, η Ομάδα μας έχει παρουσιάσει το παιδικό θεατρικό έργο "Τριαλαλί, τριαλαλό! Παραμύθι αρχινώ! " (2009).

Οι παραστάσεις μας έχουν ανεβεί σε θέατρα της Καλαμαριάς(Θέατρο Μελίνα Μερκούρη,Θέατρο «Προκόπειο»), της Θεσσαλονίκης (Θέατρο "Άνετον", Θέατρο "Αθήναιον", Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο) και της Επανωμής ("Δημοτικό Θέατρο Επανωμής"). Για να έχετε πρόσβαση σε αρχειακό υλικό από προηγούμενες παραστάσεις και να μαθαίνετε τα νέα μας, σας προσκαλούμε να επισκεφτείτε την ιστοσελίδα της Ομάδας μας στο facebook: [https://www.facebook.com/TheatrikiOmadaAgios Porfyrios Mimos/?fref=ts](https://www.facebook.com/TheatrikiOmadaAgiosPorfyriosMimos/?fref=ts) (αναζήτηση: Θεατρική Ομάδα "Αγ.Πορφύριος ο

Μίμος").

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε όλους αυτούς που, όπως και τόσα χρόνια έτσι και φέτος, στάθηκαν στο πλευρό μας και συνέβαλαν στην πραγματοποίηση της παράστασης και επιθυμούν να μείνουν ανώνυμοι. Τον Μητροπολίτη Καλαμαριάς κ.κ Ιουστίνο που αγκαλιάζει την αγάπη μας για το θέατρο, τους υπεύθυνους του κέντρου νεότητας της Μητρόπολης Καλαμαριάς, το εκκλησιαστικό συμβούλιο της ενορίας του Αγίου Παντελεήμονα που συνεχίζει αδιάκοπα και με υπομονή 13 χρόνια να μας παραχωρεί χώρο για τις πρόβες. Επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ στην εταιρεία New Line Transport που μας βοηθάει στην μεταφορά των σκηνικών τα τελευταία χρόνια. Τέλος όλους εσάς που μας τιμάτε κάθε φορά με την παρουσία, την αγάπη σας και το χειροκρότημα σας. Ευχαριστούμε και καλή διασκέδαση .

